

Но за зла честъ учението отиваше твърдѣ бавно, всичко каквото изучаваше Георги прѣзъ деня, прѣзъ нощта го забравяше.

Една сутринъ, когато учителя дойде на урокъ, нашъ Георги се разсърди и знайте ли защо? защото го домързѣло да си научи урока, та не може да каже нищо. Той се хвърли на кревата, като казваше на учителя си:

— Не, менъ не ми е дадено да учъ отечествовѣдение! Напраздно учителя се мъчи да го прѣдума, че съ трудъ всичко се постига. Георги рѣшително казваше, че науката за него не била достъпна. Въ сѣщия този день, когато останъ самъ, излѣзнъ въ градината. Тамъ той видѣ по зидътъ да лазятъ мравки и да се събиратъ на едно мѣсто. Георги свали съ книгата си всичкитъ мравки по земята, но тѣ отново почнахъ да лазятъ по зидътъ за сѣщото мѣсто. Стотина пѣти той свали мравкитъ на земята, но тѣ пакъ отново отивахъ на сѣщото мѣсто. Такъво постоянство порази Георгия. Той ги остави на мира и тѣ всичкитъ се покатерихъ и се събрахъ на желаното мѣсто.

— Тѣ побѣдихъ и отидохъ, дѣто искахъ — каза на ума си Георги. На другия день, като дохожда учителя му, Георги се обръща и му казва: Г-не учителю, колко сѣ туй мравкитъ постоянни и настойчиви! Вчера стотина пѣти ги сваляхъ отъ зида на земята, но тѣ все пакъ се покатервахъ на сѣщото мѣсто.

Георги, — каза учителя, — подражавай на мравкитъ и ти ще научишъ всичко, каквото искашъ.

Георги се засрами, послуша съвѣтитъ на учителя си и отново се зае да учи неуморно и усърдно. Въ скоро врѣме научи всико, каквото искаше да знае.